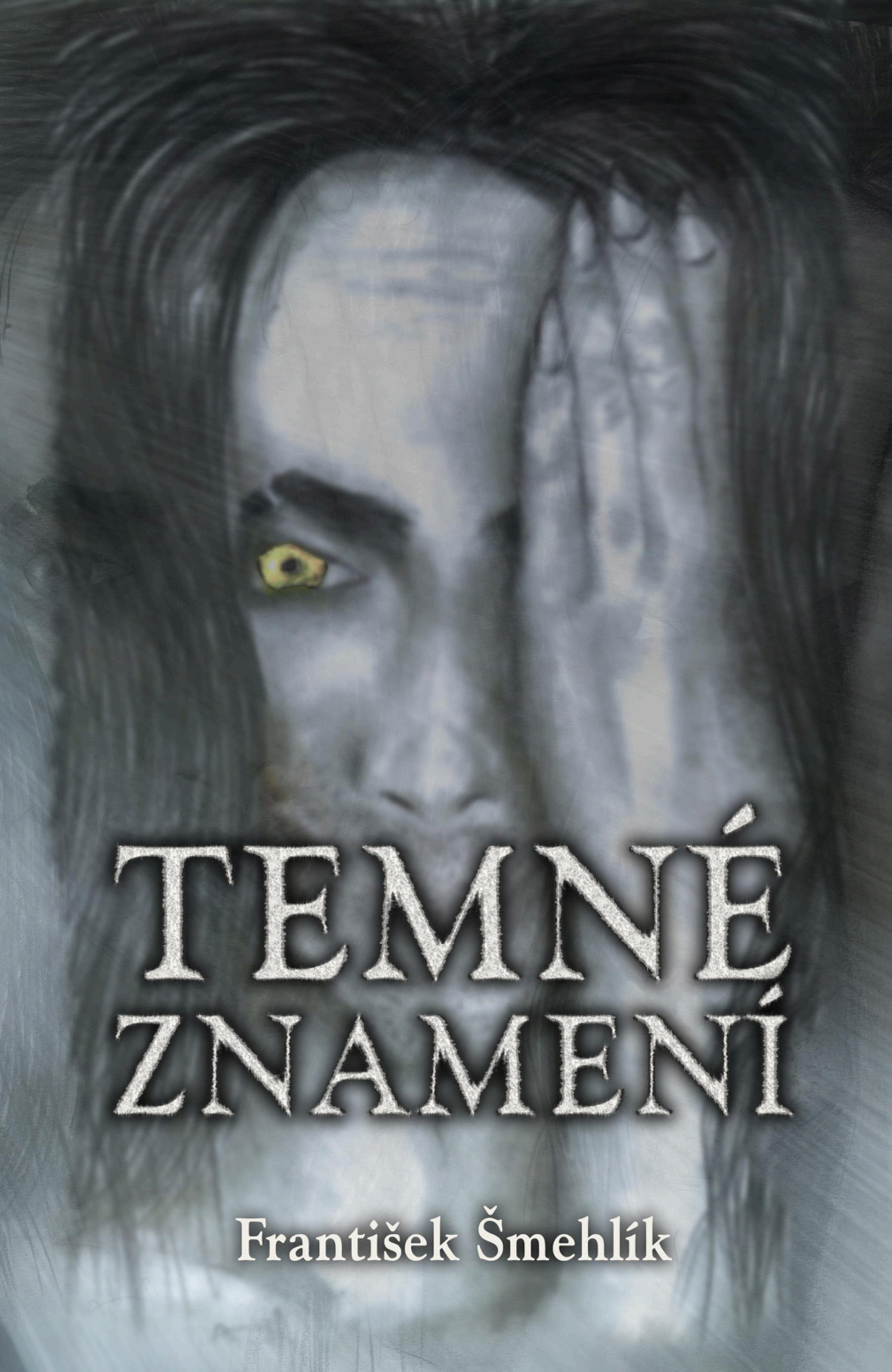

TEMNÉ ZNAMENÍ

František Šmehlík

TEMNÉ ZNAMENÍ

František Šmehlík

TEMNÉ ZNAMENÍ

František Šmehlík

© František Šmehlík, 2016

Cover illustration © by Markéta Mívaltová, 2016

Cover artwork © by Petr Janáček

ISBN 978-80-260-9784-6

Mé rodině

UPŘÍMNÁ PŘEDMLUVA

Vážený čtenáři, jsi frajer! Může to znít jako laciné podlézání, ale já upřímně říkám zas a znovu: Smekám před Tebou!

Údajně je každý literární text svým způsobem dobrodružství. Ty držíš v ruce knihu, za níž nestojí skvělá reklama velkého nakladatelství. Její obálku nevidáš na plakátech v metru a nepropaguje ji žádný známý herec či zpěvák v televizní talk show. Přesto ses rozhodl tuto knihu otevřít, možná jsi si ji dokonce i koupil a já Tě za to neskutečně uznávám, protože vím, že já bych to neudělal. Já bych na Tvém místě nepodpořil mladého umělce, jsem ješitný člověk a pohrdám amatérstvím, přestože vím, že takhle začínal každý. A já jakbysmet.

Když jsem v prosinci 2015 držel v ruce první vydání Temného znamení, předsevzal jsem si, že příští rok bude patřit mně a této knize, a že vtrhnu do české literatury jako uragán. Měl jsem jen sám sebe a 250 výtisků, které bylo nutné prodat, nejlépe do těch správných rukou. Propagoval jsem, jak to šlo. Do měsíce byla stovka výtisků pryč. Nabízel jsem knihu, kde se dalo, cestujícím ve vlaku nebo bulharskému prodáváči párků před nočním klubem ve tři hodiny ráno. Přes internet jsem obesílal lidi na knižních serverech a spoustu z nich si knihu opravdu koupilo. Ti zůstanou napořád mými VIP čtenáři. Když mě někdo odmítl, byl jsem vzteklý. Nechápal jsem, že někdo nechce podpořit mladého umělce. Někdo nevěří, že i kniha vydaná vlastním nákladem může být dobrá? To snad ne! A pak jsem se sám sebe zeptal: Copak ty bys na jejich místě jednal jinak? Nejednal. S lidmi, kteří Temné znamení i přes řadu kladných recenzí odmítli, cítím hluboký soucit. A smekám před Tebou, čtenáři, který jsi koupil zájce v pytlí.

Toto je druhé vydání mé pětice (Dokonalou pařbu jsem z textu vyškrtl) hororových povídek a kniha ani mé jméno stále nejsou známé. Přesto jsem už dnes mnohem dál. Moje čtenářská základna se pomalu formuje. Tím, že s každým z nich jsem byl v kontaktu, každý z nich mi

řekl svoje dojmy, kladné i záporné, jsem mohl vstoupit do literárního světa pomalu a čtenáři pro mě dodnes nejsou masa, ale jednotlivé tváře a hlavně názory. Někteří mi říkali, že u mé knihy plakali. Jiní se v noci strachy tulili k polštáři. Jedna čtenářka mi napsala, že se jí v noci zdálo o hlavní postavě jedné z povídek. Druhá, že si z knížky četli s manželem před spaním. A to je moc knih. Po světě koluje 250 výtisků prvního vydání Temného znamení. A s každým přečtením vzniká další příběh, další verze, jiná, lepší pro toho, kdo si ji v hlavě pouhým zíráním na písmenka stvořil. To je důvod proč kluk z černé Ostravy, který ze všeho nejvíc miluje třískání s lidmi na žíněnce, začal vyprávět příběhy.

Pan Antonín Bajaja, držitel ceny Magnesia litera a mj. autor fantastického románu Zvlčení, mi na jednom semináři tvůrčího psaní řekl: „Pane Šmehlík, proč vy sem vlastně chodíte? Vždyť vy jste hotový spisovatel.“ A já, ač mě ta slova naplňují neskonalou hrdostí a pýchou, vím, že hotový spisovatel budu, až v sobě potlačím ješitnost, přijdu k neznámému mladíkovi mávajícímu vlastní prvotinou, vytáhnu peněženku a výtisk si koupím. A pak si v hlavě vytvořím příběh. A budu frajer jako Ty, vážený čtenáři. Tak se nechej unášet tou prasáckou poetikou...

František Šmehlík

13. 4. 2016

OBĚŤ

PROLOG

„Čarodějnice jsou tak nazývány pro černotu své viny, tak říkajíc jsou jejich skutky horší než činy jiných kouzelníků. Za pomoci dábla rozpoutávají a mísí živly a působí příšerné bouře a krupobití. Dále matou mysle lidí a vedou je k šílenství, nezdravé zášti a k neřádné rozkoši. Mohou i zničit život jen působením samotných svých kouzel tak, jako by byl použit jed.“

Isidor, 8. etymologie. cap. 9. vyňato z knihy Malleus Maleficarum

*„Jak černý mrak už táhne
smrták zabiják...“*

Malým dětem, docela malým i těm větším, zkrátka všem, co mají aspoň nějakou fantazii či sledují nepřístupné televizní pořady, se odmalička odříkává jedna velká lež. Říká se jim proto, aby se v nejistotě tmy vlastního pokoje aspoň trochu uklidnily a mohly spát. Říká se jim, aby si večer nemočily do trenek. Toníku, žádné příšery nejsou. Toníku, to nic, jenom klidně spinkej; a Toník spinká, očka zavřená, a přitom máma s tátou dobře ví, jak moc klamou vlastní dítě. Jak špatně ho připravují k životu. Zvláště v té strašné době roku 2005. Milé děti, příšery existují, jsou mezi námi a umí se velmi dobře skrývat. Jedna z nich řádila toho roku na Šumpersku. Jmenovala se Radim Schneider a během devíti černých měsíců měla na svědomí životy dvanácti dětí.

OBĚŤ

Všechny ty hrůzy přitom začaly snad nejnevinněji, jak jen mohly. Psal se sedmý březen a pohledná černovláska paní Kuchařová došla na šumperskou dětskou kliniku se svým pětiletým synem Adámkem Kuchařem přesně v 8:30. Vešla do čekárny a už dávno tušila, že všechno nepůjde zdaleka tak hladce, jak si maminka malého dítěte v podobných chvílích přeje. Adámek už na pár očkovaných byl, ještě když byl hodně malý. A tichý. Tehdy to ještě vůbec nevnímal, jenom tak rozto-mile koulel očičkama a než si pořádně prohlídl obrázky Sněhurky od Walta Disneyho vyvěšené na zdi, už si je volala sestra do ordinace. Pan doktor udělal šup šup a bylo to. Ani slzičku neuronil. Statečný kluk. Na odchodu mu dala sestřička bonbónek Bonpari a pan doktor ho uznale poplácal po zádech.

Dnes Adámek už zdaleka tak tichý nebyl. Celou cestu autem popotahoval, a když paní Kuchařová zaparkovala jen pár kroků od ordinace, pevně se chytl opěradla dveří na své straně a odmítal z auta vylézt. Už tak měli docela zpoždění a paní Kuchařová byla dost nervózní. Tolik sprostých slov dohromady od ní Adámek snad nikdy neslyšel. Když si konečně dal říct (vyhrůžky z máminy strany o zákazu Jetixu na celý měsíc a zabavení několika jeho oblíbených hraček už byly opravdu přes čáru) a ona ho ubrečeného a s nudlí u nosu dotáhla do čekárny, počítala s pořádnou scénou. A pěknou ostudou. Pan doktor Schneider mezitím pokynul sestře, aby poslala dalšího pána na holení.

Ve skutečnosti byl Radim Schneider nejuznávanějším pediatrem v Šumperku, a na malém městě musel znát takovou kapacitu opravdu každý. Po Aleši Valentovi největší místní celebrita, říkávalo se žertem.

Vysoký, dobře vypadající muž se silným charismatem. Na první pohled vždy zaujal svými výrazně blond vlasy. Na gymplu mu kvůli

ním z legrace přezdívali Marilyn a na univerzitě mu ta přezdívka už zůstala. U rodičů svých pacientů měl pověst příjemného, usměvavého doktora, za kterým samy děti chodívaly s úsměvem a s úsměvem také odcházely. Až do 7. března žil navenek poklidný a vyrovnaný život. Měl pohlednou ženu, se kterou se seznámil v předposledním ročníku na vysoké. Až doposud všechny ty nálady a šílené pohnutky, které ho občas přepadaly, násilím rozehnal jak hejno obtížného hmyzu. Jeho práce byla precizní a dělána s láskou. Zvláštní je, že takových případů jako Adam Kuchař zažil už desítky, ale nikdy je neprožíval s takovou intenzitou. Možná že žádné z těch dětí, které vkročilo do jeho ordinace s hrůzou v očích, nepůsobilo v roli svého panického strachu tak přesvědčivě a přirozeně jako malý Adámek. Jako by všichni ti caparti byli jenom špatní herci, laciné striptérky u tyče, které se snažily vzbudit v Radimovi to zlo hluboko uvnitř. A on se na všechny ty výstupy díval jako na špatný film. Ale Adámek Kuchař... to byla vážně klasa ve svém oboru.

Už když se poprvé ve dveřích zadíval do jeho usazené tváře, neviděl v ní nic než nefalšovaný strach, strach z něho a jeho jehly. V té chvíli pocítil první záchvěvy. Zatím nebyly silnější než ty, které míval poměrně často, ale byly jiné. Povznášející, nevinnější, vzbuzené pouhým pohledem na dětské slzy. Jako by muž po zhlédnutí stovek pornografických snímků dostal zničehonic erekcí z černobílé razítkovací scény v Ostře sledovaných vlcích. Nedal na sobě nic znát a začal chlapce utěšovat. Byl v těchhle řečech opravdu profík. Adámek se však neuklidnil. Ani trochu. „Vyskoč si tady nahoru,“ řekl chlapci a hlas mu přeskočil. Adámek si pod přísným pohledem matky vylezl na lehátko a stále popotahoval. Pak MUDr. Schneider, přední český pediatr a později nejkrvavější masový vrah na Moravě, vytáhl z krabičky lesknoucí se injekci napuštěnou bezbarvou tekutinou a začal kolotoč.

„Tak hod' dolů gařata a za chvílku to máš z krku,“ řekla sestra. Malý pacient to ale zřejmě nechtěl mít z krku vůbec.

Kdyby po několika minutách tvrdého boje mezi k smrti vystrašeným Adámkem a postarší zdravotní sestrou nepřidala ruku k dílu i Adámkova maminka, zřejmě by se pacient zmítal v křečovitých pohy-

bech, dokud by nepadl vyčerpáním. Takhle paní Kuchařová, červenající se studem za synovu hysterickou scénu, chytla Adámka pevně z pravé strany, zatímco sestřička držela Adámkovu levou paži, takže se nebyl schopný otočit na záda ani si zakrývat holý zadek. Tohle všechno by bylo v pořádku, kdyby Adámek tak příšerně nekřičel.

„Pane doktore, na co čekáte?“ houkly na Radima matka se sestrou téměř současně. Radim Schneider se jako by probral z transu. Uvědomil si, že dobré dvě minuty tam jenom tak mlčky stál s jehlou v pravé ruce a dutě zíral na zmítajícího se chlapce. Ten křik mu hrál do uší a pronikal i zdmi ordinace. Paní Kuchařová si pomyslela, že jestli v té čekárně ještě sedí nějaké odvážné dítě, tak pokud není hluché, dlouho už jej tam nikdo neudrží ani párem koní. Adámek řval pořád dál. Už se ani tak nez mítal, jenom křičel, a Radim Schneider blížící se k němu pomalým zhyponotizovaným krokem ucítil v tu chvíli několik výrazných pocitů. První bylo totální sucho v puse, druhý podivná závrať. Připomnělo mu to jeho první opití se do němoty, když zavřel oči a svět se kolem něho točil jako větrník. Jenomže tohle bylo jiné, příjemné. Čím hlasitější byl ten křik, tím víc se začal Radim Schneider duchem vzdalovat z ordinace a ocítat se někde daleko v iluzorním světě, kam ještě nikdy nezavítal. Jako by ten řev vystrašeného dítěte otevřel v jeho hlavě zlatou bránu a všechno za ní vypustil ven na svobodu. Najednou toho byl plný, topil se v tom množství obrazů, zvuků a vůní, které se braly kdovíodkud z jeho fantazie. V normálním člověku by vyvolávaly odpor nebo třeba lítost. Radim Schneider teď ale nahlížel klíčovou dírkou do říše totální rozkoše. Pouhou klíčovou dírkou, ale stačilo to, aby se mu z toho pořádně zatočila hlava.

„Neboj se! Nekřič! Nebude to bolet, ty hlupáčku, jenom to trošku štípne, to je všechno. To je všechno! Tak se ksakru uklidni!“ Hlas sestry vůbec nevnímal. Zdálky slyšel, jak se ho paní Kuchařová ptá, jestli je v pořádku. V pořádku? Proboha, proč by nebyl v pořádku? Jen doufal, že si mladá maminka nevšimne té věci, co mu tak najednou vyrostla v klíně. Přiložil jehlu k bílému zadečku, ještě chvíli si vychutnával tu Ódu na radost v podání Ludwiga van Kuchaře a pak zcela reflexivně píchl. Zmáčkl píst. Chlapec měl v tu chvíli všechny svaly zatnuté. Chyba,

ted' si chudák týden nesedne. Radim odstoupil od pacienta a pomalu se vzpamatovával. Přemýšlel nad tím, co se vlastně stalo.

Stalo se to, že Radim Schneider byl po celý zbytek dne tak nějak mimo. Vyšetřil zbylé pacienty, stále se snažil nasazovat svůj okouzlující úsměv, ale už zůstal podivně zamlklý. Jako by po odchodu Adámka Kuchaře došlo v ordinaci ke změně lékařů. Pana Oblíbeného vystřídal pan Nemluvka. Když paní Kuchařová, neustále se omlouvající za synovo chování, podávala Radimovi očkovací průkaz, aby do něj dal razítko, Radim se ještě jednou zadíval do Adámkovy tváře. Ten se na něj nedíval. Tvářil se pěkně uraženě. Najednou se naposledy vrátil jeden z těch obrazů, které Radima přepadly, když tam stál v tom podivném transu. V tom obraze uviděl malého chlapce (třeba zrovna Adámka, ale ihned poznal, že to není bezpodmínečně nutné), jak leží na břiše na jeho ordinálním lehátku, ruce spoutané nad hlavou, aby si jimi nemohl krýt svůj holý zadek. Místo razítka držel Radim v ruce kus rozžhaveného železa, podobný tomu, jakým se značkuje dobytek. V tom obraze přikládal nástroj rozžhavenou stranou na každé volné místočko na chlapcově těle znovu a znovu. V hlavě mu zněl ten sladký řev. Celý ten výjev mu dělal ukrutně dobře a přitom věděl, že je slabý, až trapně, trapně slabý a nevinný, že by se přece dalo zajít mnohem dál.

„Ještě jednou se omlouvám, pane doktore. Já nevím, co to do něj vjelo!“ omlouvala se paní Kuchařová zas a znova.

„Já také ne, paní Kuchařová. Já také ne.“ Pak se zase na chvíli odmlčel a dodal: „Vůbec nic se nestalo. Přeju hezký den. Hlavně si z toho nedělejte těžkou hlavu.“

Když se pak o pár hodin později loučil s posledním pacientem, jedenáctiletým Davídkem Beranem, kterého předevčírem chytly neštovice (vůbec nekřičel, akorát se furt drbal za krkem – pěkná nuda), řekl sestře: „Mám tu ještě nějakou práci, Anežko, klidně už jděte domů. Já se tu ještě... chvilku zdržím.“

„Pane doktore, nebudete se tady sám bát?“

Když odešla, zíral dlouhé minuty do zdi, dokud neměl stoprocentní jistotu, že je v ordinaci sám. Pak nesměle, jako patnáctiletý panic přistupující k nahé dívce, došel k lehátku, na němž týdně vyšetřoval desítky pacientů, přikládal jim stetoskop na nahou hrud', nahlížel jim do krku a kontroloval mandle. Sám na něm nikdy neležel. Položil se a nohy mu komicky přečuhovaly přes okraj. Ještě chvíli tam ležel s otevřenýma očima a pak si rozepnul poklopec. Masturboval a v jeho představách pořád zářil ten kus rozžhaveného železa. Pak zasyčel. Do minuty byl hotový a s úžasem si uvědomil, že mu to vůbec nestačilo. Ani nesetřel semeno z potahu lehátka a pokračoval. Připadal si jako kostlivec v animovaném filmu, který se cpe všemi pochoutkami, co najde v lednici, ale všechno jím jen propadne a skončí na podlaze. V životě nic takového nezažil. Postupně v těch představách zacházel dál a dál, byl tak opojený, že dokonce ani necítil hnus nebo stud za takové myšlenky. „To je ono, paní Horáková, jen tady Kubíka nechte, já se o něj postarám...“ šeptal polohlasem a ani si to neuvědomoval. „A vyzvedněte si ho na konci školního roku. Nebo ještě později...“ Když se udělal počtvrté, se zděšením si uvědomil, že je venku už dávno tma. Rychle všechno utřel a masíroval si namožené zápěstí. Celou dobu, co uklízel, se hystericky smál a prozpěvoval si refrén písničky Aida od Tří sester. Pak zhasl, zamknul dveře ordinace a jel autem domů. Když otevřel dveře bytu, políbil ženu, vymluvil se, že potkal starého spolužáka z gymplu a šli to spolu zapít. „Nějak jsem ztratil pojem o čase,“ řekl ledabyle a svlékl si kabát.

„Kolik jste jich měli? Ani to z tebe nejde cítit,“ divila se.

„To víš, jedno, to je jako nic,“ chvíli přemýšlel a pak dodal: „Ale milej kluk to je. Seděli jsme spolu v lavici, víš. Ani jsme si toho nestihli říct tolik, kolik jsme chtěli. Domluvili jsme se, že příští čtvrtek půjdem zase. Asi budu pryč celý večer...“

„Tak hlavně nevyveď nějakou ostudu, ty můj alkoholiku!“ Políbila ho a Radim v jejích očích poznal ten strašný hlad po divokém večerním milování. Škoda, že on neměl na sex vůbec chuť. Dalo by se říct, že už napořád.

A tak se to celé zrodilo. Radim nechtěl vzbudit žádné podezření, a proto řekl ženě, že jde s neexistujícím spolužákem na pivo až příští čtvrtek. Přeci jenom dnes se choval v ordinaci pěkně divně a sestra s paní Kuchařovou a možná i ostatní rodiče si toho určitě všimli. Vždyť to, co se chystá udělat, bude zcela jistě řešit celá země, která trpí nedostatkem senzací. Nesmí ponechat nic náhodě. Za týden na ten jeho špatný den všichni zapomenou, do té doby se bude chovat přirozeně. Tak, jak ho všichni znají – veselý, přívětivý, vtipný. Sedmého března Radim neusínal vůbec snadno. Když konečně zabral, zdál se mu sen, jak sedí v lékařském plášti v soudní síni a ve všech lavicích sedí děti, chlapci i holčičky, spolu se svými přísně vyhlízejícími rodiči. Na chvíli ucítil drobný záchvěv strachu, jak tam tak seděl v lavici obžalovaných, ale pak se všechny ty děti najednou rozbřečely. Chvíli jen tak fňukaly a pak už vřeštěly jak paviáni a ti rodiče se je všechny snažili umlčet, drželi jim ruce, aby se nemohly hýbat a Radim procházel mezi nimi. Pak jeden tatínek smýkl se svým malým synáčkem a hodil ho Radimovi k nohám. Chlapeček odhalil svůj holý zadek a v Radimově hlavě, jak nejjasněji je to ve snu možné, zazářila výrazná stopa po rozžhaveném železe.

„Pane doktore, my už si s ním vůbec nevíme rady! On je naprosto nezvladatelný, je jako z divokých vajec!“

„Nebojte se! Já mu domluvím.“ Chlapeček na Radima z podlahy vzhlížel jako k modle. Najednou Radim pocítil tu nepopsatelně krásnou moc, kdy mu celý sen patří, kdy si v něm může dělat, co chce, a je pánem celého příběhu.

Radim chytl chlapečka za ramena a otočil ho na záda. Už žádné jiné děti, žádní rodiče, žádná soudní síň, jen on a ten klučina se značkou na pravé pülce.

„Nebojte se! Já mu domluvím!“

Radim Schneider ve snu vytáhl skalpel a začal operovat. Potom, navzdory hodině a půl přesčasů na ordinačním lehátku, zažil svou první poluci od třinácti let.

Radimova první oběť se jmenovala Lukáš Nekuda, devítiletý syn Michala a Adély Nekudových bydlících ve Vančurově ulici v Bludově, městečku poblíž Šumperka. Největším paradoxem bylo to, že snad žádné dítě rodiče nehlídali tak úzkostně jako ubohého Lukáška. Jeho kámoši si z něho kvůli tomu také často utahovali. Říkali mu „Mamánek“ a on sám to snášel velmi těžko. Dostával se pomalu do věku puberty, chtěl být frajer, vůdce party, borec, za kterým se otáčejí všechny holky. Ale on byl prostě „Mamánek“. V devíti letech všichni už dávno chodili ze školy sami bez rodičů. Dokonce i kluci a holky z okolních vesnic, kteří domů jezdili autobusem. Lukáš to měl domů přes hlavní ulici a táta pro něj jezdil každý den autem. Autem! Jak on nesnášel ten příšerný zvuk klaksonu tátova černého Volva. Kolikrát mu říkal, ať aspoň netroubí a ještě víc ho neshazuje před ostatními, jako by už nebyl schopný sám dojít ani k autu.

„Nemůžu aspoň jednou jedinkrát jít ze školy po svých?“ vztekal se dnes a denně Lukáš u snídaně. Otec vždycky jenom odvrátil oči od titulní strany Lidových novin nebo od nějakého románu Dana Browna, kterého k smrti miloval, a v klidu dožvýkal sousto míchaných vajíček. Pak polkl a znova se značnou otcovskou trpělivostí Lukášovi odříkal tu starou známou pohádku obohacenou spoustou rodičovsko-politických keců, z nichž vyplývalo jediné: Ne, maminka s tatínkem o tebe mají starost. Mají strach, že si v náhlém pomatení smyslů spleteš červeného panáčka se zeleným a bude z tebe placka pod koly popelářského vozu. Mají strach, že tě pokouše toulavý pes a chytneš vzteklinu. Mají strach, že se na té zrádné trase dlouhé asi půl kilometru ztratíš a umřeš hladu nebo vyčerpáním někde na míle daleko v polích.

Pak ale nadešel den, kdy neměl Michal ani Adéla jinou možnost.

Michal vlastnil kominickou firmu a nutno říct, že byl velmi úspěšným podnikatelem. Měl klienty na Šumpersku, Jesenicku i Olomoucku a pod sebou desítky zaměstnanců. Adéla Nekudová, poněkud sentimentální žena o tři roky starší než Michal, pracovala jako kadeřnice v Šumperku hned vedle vlakového nádraží. Když neměl Michal zrovna čas (což bylo málokdy, časově vytížený byl spíš jeho telefon, než on sám), vždycky ukecala nějakou kámošku z kadeřnictví, aby za ni vzala příští